



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 12/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2013 prerokoval sťažnosť K. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/814/1995 a jeho rozsudkom z 10. januára 2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/79/2012 a jeho rozsudkom z 26. septembra 2012 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť K. K. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2012 doručená sťažnosť K. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/814/1995 a jeho rozsudkom z 10. januára 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/79/2012 a jeho rozsudkom z 26. septembra 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobkyňi sumu 3 319,39 € a zaviazal ho na náhradu trov konania. Pri určení povinnosti sťažovateľa zaplatiť uvedenú peňažnú sumu krajský súd vychádzal zo záveru, že manželovi žalobkyne v minulosti na účely podnikania združeného so sťažovateľom vzniklo právo na vyporiadanie majetku preukázateľne nadobudnutého počas podnikania, resp. na vyplatenie podielu z tohto majetku.

Sťažovateľ v sťažnosti opisuje zistené skutkové okolnosti prípadu, spochybňuje ich hodnotenie a poukazuje na nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý podľa jeho názoru neodôvodňoval vydanie rozhodnutí, k akým vo veci dospeli okresný súd a krajský súd. Za kľúčové v prípade považuje zistenie, ktorý z bývalých spoločníkov združenia zaplatil skutočne dohodnutú kúpnu cenu a v akej výške. Z vykonaného dokazovania však odpoveď na uvedenú otázku nevyplýva, a preto táto skutočnosť ostala *„medzi účastníkmi tohto súdneho konania nepreukázaná, a teda sporná. Súdy napriek tomu rozhodli v prospech žalobkyne...*

*Žalobkyňa, aby odstránila nedostatok dôkazov ohľadne nadobudnutia spoluvlastníctva k zariadeniu elektropredajne zo strany Š. P., argumentovala obsahom odôvodnenia Rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 29 C/119/1995-26 a odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 Co/114/1997-38, ktorými bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti zmluvy, ktorú uzavrel sťažovateľ s J. K., na základe ktorej došlo k odpredaju zariadenia elektropredajne. Súdy v rámci rozhodovania o platnosti, resp. neplatnosti, predmetnej zmluvy posudzovali ako otázku predbežnú*

*skutočnosť, či sťažovateľ ako predávajúci bol výlučným vlastníkom prevádzaných vecí. Pritom dospeli k záveru, že sťažovateľ a manžel žalobkyne nadobudli tieto veci do podielového spoluvlastníctva. V tejto súvislosti sťažovateľ... reagoval na vyššie označené odôvodnenie rozsudku tak, že vzhľadom na to, že o otázke či sťažovateľ a Š. P. sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných vecí neexistuje právoplatný záväzný rozsudok, ale táto otázka bola posudzovaná v rámci konania o určenie neplatnosti zmluvy iba ako otázka predbežná, t j. nie je uvedená vo výroku právoplatného rozhodnutia, súdy nie sú viazané takto posudzovanou predbežnou otázkou a sú povinné hodnotiť túto otázku opätovne, s ohľadom na skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konkrétnom súdnom konaní. Súd I. stupňa, ani súd odvolací sa k tejto námietke sťažovateľa vôbec nevyjadrili a naďalej pri skúmaní otázky vlastníckeho, resp. spoluvlastníckeho práva k predmetným veciam, vychádzali z vyššie označených súdnych rozhodnutí, t j. predpokladu, že sťažovateľ a nebohý Š. P. nadobudli tieto veci do podielového spoluvlastníctva.“.*

Sťažovateľ namieta, že v posudzovanej veci sa súdy nevysporiadali so všetkými jeho námietkami a v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdili, čím došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ ďalej namieta, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je „zaťažené subjektívnymi hodnoteniami, ktoré nemajú a ani nemôžu mať podklad v skutkovom stave zistenom z vykonaného dokazovania...“

*Z odôvodnení rozsudkov všeobecných súdov tiež vyplýva, že žalobkyňa bola v konaní pred nimi úspešná iba vďaka tomu, že tieto súdy pri rozhodovaní v predmetnej právnej veci vychádzali z hypotéz, a teda nepreukázaných tvrdení žalobkyne. V dôsledku tejto skutočnosti sú rozhodnutia všeobecných súdov nepresvedčivé a de iure svojvoľné, pretože na nezistenú (nepreukázanú) skutkovú okolnosť súdy aplikovali také ustanovenia príslušných právnych predpisov, ktoré by prichádzali do úvahy pokiaľ by sa táto nepreukázaná skutočnosť, t j. nadobudnutie spoluvlastníckeho práva sťažovateľom a Š. P. k zariadeniu elektropredajne, preukázala.*

*Založenie konečných rozhodnutí súdov vyznievajúcich v prospech žalobkyne iba na predpoklade, že sťažovateľ a Š. P. mali spoločne podnikáť v rámci združenia a výlučne z tohto dôvodu sa mali stať spoluvlastníkmi predmetných hnutelných vecí, považujeme za nedostatočné, keďže preukázanie existencie alebo neexistencie združenia nemá za zistených*

*skutkových okolností žiaden vplyv na vznik spoluvlastníckeho práva k predmetným veciam. Navyše súdy svoje odôvodnenie z veľkej časti založil na nepreukázaných skutočnostiach a domnienkach.“. Pokiaľ teda sťažovateľ „argumentoval proti právnej a skutkovej argumentácii žalobkyne a tieto argumenty sa týkali skutočností podstatných pre rozhodnutie vo veci samej (t. j. spôsoby posudzovania vzniku spoluvlastníckeho práva k veciam podľa zmluvy o združení a ich právny režim podľa OZ, ako aj samotné tvrdenie žalobkyne o vzniku a existencii združenia), bolo povinnosťou všeobecných súdov (najmä súdu 1. stupňa) sa k týmto námietkam žalovaného vyjadriť a v odôvodnení meritórneho rozhodnutia stručne uviesť, prečo na ne súd neprihliadal, resp. ich považoval za nesprávne alebo irelevantné.)“.* Vzhľadom na uvedené sú podľa názoru sťažovateľa odôvodnenia napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov nepreskúmateľné a nepresvedčivé.

Nedostatky v argumentácii napadnutých rozsudkov, a rovnako tak skutočnosť, že podľa sťažovateľa sa všeobecné súdy nevysporiadali s ním nastolenými otázkami relevantnými v danom prípade, ako už boli popísané, považuje sťažovateľ za dostatočné aj na vyslovenie porušenia jeho práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. K porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy malo podľa sťažovateľa napokon dôjsť tým, že niektoré tvrdenia sťažovateľa (napríklad o tom, že z požičanej peňažnej hotovosti zaplatil kúpnu cenu zariadenia elektropredajne) považovali za nepreukázané, zatiaľ čo iné tvrdenia žalobkyne, ktoré v konaní zostali nepreukázané, konajúce súdy nahradili „*dohadmi a hypotézami*“. Porušenie uvedeného princípu rovnosti účastníkov sťažovateľ namietal aj v odvolaní, keď tvrdil, že z rozsudku súdu 1. stupňa vyplýva jednostranné prijatie argumentácie a právny záverov žalobkyne „*bez toho, aby sa relevantným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ v odvolaní vzniesol aj námietku zaujatosti konajúceho sudcu na prvom stupni.*“. Napokon sťažovateľ namieta aj nesprávny procesný postup konajúcich súdov, ktoré sa nezaoberali procesne zodpovedajúcim spôsobom jeho námietkou zaujatosti proti sudcovi okresného súdu konajúcemu vo veci, v čom vidí odopretie svojho základného práva na súdnu ochranu, resp. odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal takéto rozhodnutie:

*„Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Cob/79/2012 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn.: 32 Cb/814/1995 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob/79/2012-252 zo dňa 26. 09. 2012 ako aj Rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 32 Cb/814/1995-209 zo dňa 10. 01. 2012 sa zrušujú a vec sa vracia súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.*

*Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice II sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred ústavným súdom pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 356, 93 €... a to do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Sťažovateľ rovnako navrhuje aj vydanie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd povolil odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu a v nadväznosti na to aj rozsudku okresného súdu vzhľadom na to, že rozsudok odvolacieho súdu zaväzuje sťažovateľa na plnenie, ktoré by v prípade zrušenia napadnutých rozhodnutí nemuselo byť žalobkyňou nikdy vrátené, prípadne by bolo vrátené len so značnými ťažkosťami, keďže je „fyzickou osobou, o ktorej majetkových pomeroch nemáme žiadne relevantné informácie“. Podľa názoru sťažovateľa vydanie takéhoto dočasného opatrenia nebude v rozpore so žiadnym verejným záujmom a ani žalobkyni nespôsobí žiadnu ujmu.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

## **2.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu**

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnutý postup okresného súdu a ním vydaný rozsudok, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozsudku bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľ aj využil. Označený rozsudok okresného súdu ako aj sťažovateľom namietaný postup, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, bol teda predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

## **2.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu**

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež prípad, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, ... aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a je ich potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j.

s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Základné právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy je potrebné vykladať vo väzbe na čl. 46 ods. 1 ústavy. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní všeobecný súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Všetci účastníci konania majú rovnaké práva, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazov (napr. I. ÚS 75/96, I. ÚS 64/97, I. ÚS 98/97, III. ÚS 64/2011).

Krajský súd vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalobkyne zaplatiť sumu 3 319,19 €, preskúmal skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov okresným súdom a vo vzťahu k tomu v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa v rozsudku popísal zistený skutkový stav a vyvodil z neho aj správne právne závery, a preto ak sa tieto zhodujú s tvrdeniami a závermi žalobkyne neznamena, že konajúci sudca nerozhodoval nestranne.

V podanom odvolaní žalovaný tvrdil, že zmluva o združení medzi ním a Š. P. manželom žalobkyne, nebola uzavretá a žalobkyňa tvrdí opak a uvádza, že uvedené osoby aj skutočne spoločne podnikali pod obchodným názvom K..

Ako uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, zmluva o združení, právne upravená v ust. § 829 a násl. Občianskeho zákonníka nevyžaduje pre jej platnosť písomnú formu a takéto združenie nemá právnu subjektivitu a na doplnenie uvádza, že právnu subjektivitu majú osoby, ktoré zmluvu uzavreli. V zásade za združenie môže konať každý jeho člen.

Právam účastníkov združenia zodpovedá aj ich zodpovednosť zo záväzkov voči tretím osobám. Podľa § 835 ods. 2 Občianskeho zákonníka majú účastníci združenia postavenie solidárnych dlžníkov, keďže na plnenie týchto záväzkov sú podľa uvedeného ustanovenia zaviazaní spoločne a nerozdielne. Členovia združenia teda majú aktívnu solidaritu pri nadobudnutí práv a pasívnu solidaritu pri plnení záväzkov. Ak teda zmluvu uzavreli jej členovia, tak uvedené nemá za následok neplatnosť takej zmluvy, ako to tvrdí žalovaný, ale jedná sa o platnú zmluvu, z ktorej práva nadobudli jednotliví členovia združenia spoločne a nerozdielne.

Z výpisu zo Živnostenského registra Obvodného úradu K. odvolací súd zistil, že Š. P... bol zapísaný v živnostenskom registri pod číslom ... pod obchodným menom Š. so vznikom oprávnenia dňa 8. 11. 1993 a žalovaný bol zapísaný pod číslom ... pod obchodným menom K. s dňom vzniku oprávnenia dňa 8. 11. 1993. Z uvedeného vyplýva, že obe tieto fyzické osoby boli do živnostenského registra zapísané so vznikom oprávnenia v rovnaký deň a s rovnakým dodatkom k ich menu a priezvisku, a to K., z čoho, pokiaľ nebolo preukázané inak, možno vyvodiť, že sa dohodli na spoločnom podnikaní pod názvom K.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že manžel žalobkyne a žalovaný spoločne podpísali viaceré dokumenty, ako napr. Zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 26. 10. 1993 so spoločnosťou C. s. r. o. /č. l. 6-7/, Kúpno-predajnú zmluvu so spoločnosťou E. s. r. o. /č. l. 9/ v ktorých sa označili ako firma, prípadne obchodná spoločnosť K., z čoho vyplýva, že konali ako spoločne podnikajúce osoby.

*Pokiaľ ide o Zmluvu o nájme nebytových priestorov, táto bola uzavretá dňa 26. 10. 1993 s účinnosťou od 1. 11. 1993 s prenajímateľom - spoločnosťou C. s. r. o., bola podpísaná manželom žalobkyne a žalovaným a konateľ spoločnosti MVDr. E. na pojednávaní dňa 3. 9. 2004 /č. l. 69/ vypovedal, že zmluvu uzatvárali uvedené osoby spoločne a na otázku, či prenajatý priestor prevádzkovali spolu odpovedal, že „áno, videl ich spoločne sa nachádzať v týchto priestoroch.“ Uvedené svedectvo teda potvrdzuje tvrdenie žalobkyne o spoločnom podnikaní jej manžela so žalovaným. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz o tom, že podnikateľskú činnosť v uvedených priestoroch vykonával iba vo svojom mene a nevysvetlil prečo bol v rovnakých podnikateľských priestoroch s manželom žalobkyne...*

*Z vykonaného dokazovania vyplýva, že manžel žalobkyne a žalovaný spoločne uzavreli viaceré zmluvy smerujúce k spoločnému podnikaniu - prevádzkovaníu videopožičovne a elektropredajne, a teda sa združili za účelom vykonávania spoločnej podnikateľskej činnosti, a preto, keďže nie je preukázaný opak, je potrebné mať za to, že uvedené osoby uzavreli podľa § 819 a nasl. Občianskeho zákonníka Zmluvu o združení, ktorá pre platnosť nevyžaduje jej uzavretie v písomnej forme...*

*Z vykonaného dokazovania vyplýva, že manžel žalobkyne a žalovaný uzavreli Kúpno-predajnú zmluvu so spoločnosťou E. s. r. o. v zastúpení L. W. a I. Š. na odpredaj videokaziet a zariadenia elektropredajne za cenu 200 000,00 Sk, ktorú aj obaja podpísali a pod ich menami je uvedená pečiatka „K...“. Uvedená adresa nebola miestom podnikania manžela žalobkyne ani žalovaného, ale bola to adresa nimi prenajatého nebytového priestoru. Na zmluve nie je uvedený dátum jej uzavretia a nie je v nej ani uvedený dátum, do ktorého má byť dohodnutá kúpna cena zaplatená. V spise je založený doklad označený ako Dohoda, v ktorom I. Š. potvrdil, že dňa 25. 10. 1993 prevzal zálohu na predaj zariadenia elektropredajne a videopožičovne, a to sumu 1.000,00 DM a 500,00 USD od manžela žalobkyne.*

*Svedok Š., spoločník spoločnosti E. s. r. o. K. vo výpovedi na pojednávaní dňa 5. 9. 2001 vypovedal, že zálohu 1 000,00 DM a 500,00 eur mu spoločne vyplatili manžel žalobkyne a žalovaný a po úhrade zálohy sa opätovne k nemu obaja opätovne dostavili a spoločne vyplatili sumu 200 000,00 Sk a on vrátil zálohu. O vrátení zálohy ako ani úhrade sumy 200 000,00 Sk svedok ani žalovaný žiadne dôkazy nepredložili. Odvolací súd má za to,*

*že ak bol vystavený písomný doklad o zaplatení zálohy, tak potom bol alebo mal byť vystavený aj písomný doklad o jej vrátení a o zaplatení kúpnej ceny.*

*Ak teda žalovaný si dňa 21. 10. 1993 požičal od p. G. sumu 200 000,00 Sk, potom odvolací súd sa stotožňuje so záverom žalobkyne a súdu prvého stupňa, že je nelogické, že by po obdržaní tejto sumy žalovaný neuhradil spoločnosti E. s. r. o. celú kúpnu cenu vo výške 200 000,00 Sk, ale má za to, že v čase uhradenia zálohy, t. j. dňa 25. 10. 1993 žalovaný zrejme nemal finančné prostriedky na zaplatenie či už celej kúpnej ceny alebo zálohy, a preto zálohu dňa 25. 10. 1993 uhradil výlučne manžel žalobkyne, čo vyplýva z vyššie uvedenej Dohody.*

*Odvolací súd poukazuje na rozporné výpovede svedka p. G., keď na pojednávaní dňa 13. 6. 2001 /č. l. 43/ vypovedal, že v roku 1993 bol za ním žalovaný za účelom poskytnutia pôžičky 200 000,00 Sk z titulu vyplatenia kúpnej ceny za odkúpenie videopožičovne a vo výpovedi dňa 16. 4. 2004 /č. l. 62/ vypovedal, že vzhľadom na odstup času sa nepamätá presne, ale v čase keď začal podnikat', mohlo to byť v roku 1994 bol za ním p. K. za účelom požičania si peňazí s tým, že vyslovene jemu požičal obnos cca 300 000,00 Sk za účelom vyrovnania spoločníka ohľadom kúpy videopožičovne a písomne sa dojednali, že po vrátení sumy zlikvidoval doklad o poskytnutí pôžičky žalovanému. Po následných otázkach svedok trval na tom, že zmluva o pôžičke bola uzavretá dňa 21. 10. 1993, ktorý dátum je uvedený na písomnom vyhotovení zmluvy, že pri poskytnutí pôžičky mu žalovaný vyslovene uviedol, že chce z tejto pôžičky vysporiadať podiel p. P. a že pri vrátení sumy mu povedal, že z nej vyplatil podiel p. P.*

*Podľa tvrdenia žalovaného sumu 200 000,00 Sk si od svedka p. G. požičal na zaplatenie kúpnej ceny za videokazety a zariadenie elektropredajne spoločnosti E. s. r. o., avšak písomný dokaz o zaplatení uvedenej sumy nepredložil. Toto konanie bolo začaté dňa 21. 9. 1994, teda cca jeden rok od úhrady uvedenej sumy, a preto bolo povinnosťou žalovaného dôkazy a účtovné doklady si ponechať pre účely tohto konania.*

*Z uvedeného vyplýva, že je rozpor v tvrdení svedka p. G. o účele požičanej sumy a jeho neskoršia a podrobnejšia výpoveď nepotvrďuje tvrdenie žalovaného o účele použitia požičaných prostriedkov na zaplatenie kúpnej ceny.*

*Ak by bola pravdivá výpoveď svedka p. G., že požičanú sumu mal žalovaný použiť na vyplatenie podielu manžela žalobkyne, tak potom by z toho bolo možné vyvodit', že na zaplatenie kúpnej ceny pre spoločnosť E. s. r. o. sa žalovaný vôbec nepodieľal. Ak by bola*

*pravdivá výpoveď, že žalovaný si peniaze požičal na zaplatenie kúpnej ceny pre spoločnosť E. s. r. o., potom nebol dôvod, aby tak žalovaný neurobil.*

*Na tvrdenie žalovaného uvedené v odvolaní, že je možné, že požičané peniaze žalovaný poskytol manželovi žalobkyne na zaplatenie kúpnej ceny, žalovaný nepredložil žiaden dôkaz a okrem toho toto uviedol prvýkrát až v odvolaní a preto podľa § 205a O. s. p. uvedené tvrdenie nemôže byť odvolacím dôvodom, a preto ho odvolací súd ani neposudzoval.*

*Žalovaný preukazuje zaplatenie kúpnej ceny za kúpu videokaziet a zariadenie elektropredajne uzavretím zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 10. 1993 a žalobkyňa zaplatenie kúpnej ceny jej manželom preukazuje svedeckou výpoveďou svedka J. P., otca jej na pojednávaní dňa 26.9.2001 vypovedal, že jeho syn bol v Amerike, odkiaľ si doniesol motorové vozidlo Ford a jemu predal motorové vozidlo Toyota za 140.000,00 Sk a okrem toho mu poskytol aj sumu 20.000.00 Sk na doloženie do nejakého obchodu a že videl kúpno-predajnú zmluvu na kúpu elektropredajne. Žalovaný nespochybnil, že manžel žalobkyne motorové vozidlo odpredal a teda nemožno vylúčiť, že získané peniaze skutočne použil na spoločné podnikanie so žalovaným.*

*K tvrdeniu žalovaného, že on zaplatil celú kúpnu cenu za kúpu videokaziet a zariadenia elektropredajne a že manžel žalobkyne mu mal zaplatiť polovicu kúpnej ceny, t. j. sumu 100.000,00 Sk, odvolací súd uvádza, že žalovaný počas celého konania netvrdil, že manžel žalobkyne mu uvedenú sumu uhradil a zároveň nepredložil ani neoznačil dôkaz, že manžela žalobkyne vyzval na zaplatenie uvedenej sumy. Preto toto tvrdenie žalovaného odvolací súd nemá za preukázané a nemá za jednoznačne preukázané ani tvrdenie žalobkyne, že uvedenú sumu uhradil jej manžel.*

*Z vykonaného dokazovania teda nemožno mať jednoznačne preukázané, či kúpnu cenu vo výške 200.000.00 Sk uhradil výlučne, prípadne v určitej časti žalovaný alebo manžel žalobkyne. Uvedený záver potvrdil vo svojom odvolaní aj žalovaný.*

*Pokiaľ ide o spoločné podnikanie manžela žalobkyne a žalovaného, odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania - výpovede svedka MVDr. E. a p. W., ktorí vypovedali, že žalovaného ako aj manžela žalobkyne videli v spoločne prenajatých priestoroch, mal preukázané tvrdenie žalobkyne, že jej manžel spolu so žalovaným aj reálne vykonávali spoločnú podnikateľskú činnosť spojenú s prevádzkovaním videopožičovne a elektropredajne.*

*Ako vyplýva z vyššie uvedeného, odvolací súd má za to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že manžel žalobkyne a žalovaný spoločne uzavreli viaceré zmluvy smerujúce k spoločnému podnikaniu, ktorým bolo spoločné prevádzkovaním videopožičovne a elektropredajne a toto spoločné podnikanie aj v skutočnosti vykonávali, a keďže nebol preukázaný opak, má za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že pred uzavretím týchto zmlúv podľa § 819 a násl. Občianskeho zákonníka v ústnej forme uzavreli Zmluvu o združení.*

*Taktiež nie je sporné, že manžel žalobkyne, ako člen združenia dňa ... zomrel, čím došlo k rozpusteniu, zániku združenia.»*

Následne krajský súd po citovaní § 834, § 835 ods. 1 a § 841 Občianskeho zákonníka sformuloval v napadnutom rozsudku tieto právne závery:

*„Vychádzajúc z uvedenej zákonnej úpravy, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že majetok, ktorý manžel žalobkyne a žalovaný nadobudli spoločným uzavretím kúpnej zmluvy na videokazety a zariadenie elektropredajne a spoločným prevádzkovaním videopožičovne a elektropredajne, ako dojednaného účelu združenia, sa stal spoluvlastníctvom oboch uvedených osôb. Keďže žalovaný nadobudnutý majetok po smrti manžela žalobkyne predal J. K. za sumu 212.000,00 Sk je nesporné, že tento majetok v čase jeho smrti existoval. Dôvody, pre ktoré Okresný súd Košice II v rozsudku č. k. 29 C/119/1995-26 potvrdenom rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 Co/114/1997-38 uznal neplatnosť zmluvy uzavretej medzi žalovaným a J. K., boli potvrdené aj v tomto konaní, t. j. že predmetné zariadenie nenadobudol výlučne žalovaný, ale ho nadobudli žalovaný a manžel žalobkyne ako spoluvlastníci.*

*Keďže nebolo preukázané, akým spôsobom bolo medzi členmi združenia dohodnuté vysporiadanie, podľa § 841 Občianskeho zákonníka sa má za to, že sa vysporiadajú rovným dielom. Keďže hodnota preukázateľne získaného majetku do spoločného podnikania bola vo výške 212.000,00 Sk, čo je suma, ktorú žalovaný obdržal za predaj majetku združenia, žalobkyňi, ako dedičke zomrelého spoločníka Š. P., vzniklo voči žalovanému právo na zaplatenie polovice uvedenej sumy, z ktorej žalobkyňa v tomto konaní uplatnila právo na zaplatenie sumy 100.000,00 Sk, čo v novej mene činí 3 319,39 eur.“*

Podstatou sťažovateľových námietok je jeho nesúhlas so skutkovým stavom vyhodnoteným všeobecnými súdmi z vykonaného dokazovania (predovšetkým so záverom, že vlastnícke právo k zariadeniu predajne nadobudli sťažovateľ aj nebohý manžel žalobkyne spoločne), a nadväzne na to aj s právnym záverom (podľa ktorého polovica príjmu z tohto majetku po jeho speňažení patrí žalovanej ako dedičke po nebohom manželovi).

Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína, že jeho úlohou nie je pôsobiť ako tzv. štvrtá inštancia súdnictva a poskytovať ochranu pred skutkovými a/alebo právnymi omylmi všeobecných súdov. Výklad a aplikácia zákonov (v danom prípade Občianskeho zákonníka) patrí do právomoci všeobecných súdov, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu do neho zasahovať.

Ústavný súd realizujúc ústavný prieskum napadnutého rozhodnutia zistil, že krajský súd v danom prípade starostlivo a podrobne vyhodnocoval získané dôkazy a na ich základe ustálil, ktoré z tvrdení účastníkov boli v konaní preukázané a ktoré nie. Z obsahu sťažnosti, ako aj napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že v rámci prerokovania veci boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania. Sťažovateľ pritom v zásade neformuloval žiadne relevantné námietky svedčiace o porušení princípov spravodlivého procesu pri vykonávaní dokazovania, keďže ku všetkým podstatným okolnostiam prípadu mal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa a odpovedať na všetky argumenty protistrany v konaní. Nesúhlasil v zásade len s vyhodnotením skutočností ustálených krajským súdom z vykonaných dôkazov. Krajský súd však v namietanom rozsudku rozsiahlo odôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom speňažené zariadenie predajne za jeho výlučné vlastníctvo, ale za spoluvlastníctvo vecí získaných pri spoločnej (podnikateľskej) činnosti s nebohým manželom žalobkyne. Ústavný súd však tieto závery krajského súdu nepovažuje za svojvoľné, a teda ústavne neakceptovateľné. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka

konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Ani sťažovateľove námietky týkajúce sa nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré podľa jeho názoru spočívajú v tom, že v rozhodnutí nebolo odpovedané na všetky ním predkladané argumenty, neodôvodňujú zásah ústavného súdu, keďže z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými kľúčovými otázkami a formuloval k nim kvalifikované právne odpovede. Pre naplnenie princípov spravodlivého procesu sa totiž nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument procesnej strany, ale len na argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový.

K námietke sťažovateľa o tom, že krajský súd považoval právny názor vyslovený v odôvodnení iného jeho rozhodnutia (vydaného pod č. k. 13 Co/114/1997-38) za právne záväzný, ústavný súd uvádza, že samotná skutočnosť, že konajúci súd prihliadal na skutočnosti zistené v inom súdnom konaní a z nich vyvedené právne závery a súčasne otázky v danej veci relevantné vyhodnotil obdobne, ešte nemôže bez ďalšieho viesť k vysloveniu porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V okolnostiach posudzovaného prípadu krajský súd vychádzal predovšetkým z vlastných skutkových zistení a až nadväzne na ne poukázal na závery zistené v inom súdnom konaní. Zhoda pri právnom posudzovaní totožných predbežných otázok v dvoch oddelených súdnych konaniach podľa názoru ústavného súdu naopak posilňuje právnu istotu v právnych vzťahoch. Pokiaľ podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu nemožno v postupe všeobecných súdov, v rámci ktorého zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, o to viac ani v danom prípade nemožno zhodu pri posudzovaní konkrétnej právnej otázky relevantnej v danom prípade považovať za dôvod na vyslovenie porušenia označených práv.

K sťažovateľovmu tvrdeniu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keďže odvolací súd o jeho námietke zaujatosti voči sudcovi prvostupňového súdu nerozhodol procesne správnym spôsobom, ústavný súd v prvom rade uvádza, že z uvedeného dôvodu mohol

sťažovateľ podať dovolanie podľa § 237 písm. g) zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov. Ústavný súd však zistil, že tento mimoriadny opravný prostriedok týkajúci sa uvedenej námietky sťažovateľ nevyužil, čo v konečnom dôsledku odôvodňuje neprípustnosť sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd navyše poznamenáva, že pokiaľ dôvodom na vylúčenie sudcu mali byť len okolnosti, ktoré spočívajú v postupe súdu (v danom prípade zhodnosti názorov žalobkyne so závermi súdu), na takúto námietku účastníka sa podľa § 15a ods. 5 OSP ani nemá prihliadať.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľom formulované námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť rozhodnutia krajského súdu z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd ani nenachádza žiadnu priamu súvislosť medzi postupom súdu a sťažovateľom označeným základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi boli všeobecnými súdmi vykonané a účastníci konania mali možnosť sa k nim vyjadriť. Rovnako neopodstatnená je aj námietka o porušení základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorú súd v konaní zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností účastníkov na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Keďže sťažovateľ nepredložil ani žiaden relevantný argument o tom, že by napadnuté súdy pristupovali k účastníkom konania porušujúc uvedené požiadavky, ústavný súd nevidí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva na rovnosť účastníkov v konaní, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutie krajského súdu konštatuje, že je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľné. Krajský súd v posudzovanej veci použil relevantné hmotno-právne normy a vyložil ich ústavne konformným spôsobom. Ústavný súd nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné považovať za popierajúci zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel.

Vzhľadom na to ústavný súd hodnotí predmetnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú, na základe čoho ju považoval za dôvodné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. S prihliadnutím na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2013